

D 132/2009

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL ORADEA

Secția Comercială de Contencios

Administrativ și Fiscal

Dosar nr. 5106/10/CA/2009 - R

DECIZIA NR.619/CA/2010 - R

Ședința publică din 14 septembrie 2010

PREȘEDINTE: [Nume] – judecător

JUDECĂTOR: [Nume]

JUDECĂTOR: [Nume]

GREFIER : [Nume]

Pe rol fiind soluționarea recursului în contencios administrativ formulat de recurenta pârâtă **Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor – Activitatea de Inspecție Fiscală – Serviciul de Inspecție Fiscală** cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir, nr.2 B, județul Bihor, în contradictoriu cu intimata reclamantă **SC [Nume] SRL** cu sediul în Oradea, str. Clujului, nr.64, județul Bihor și cu intimata pârâtă **Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice – Serviciul Soluționare Contestații** cu sediul în Oradea, str. [Nume], nr. [Nume], județul Bihor, împotriva Sentinței nr. [Nume]/[Nume].2010, pronunțată de Tribunalul Bihor, în dosarul nr. [Nume]/[Nume]/2009, având ca obiect **anulare act administrativ fiscal**.

La apelul nominal făcut în cauză se prezintă reprezentanta intimatei reclamante **SC [Nume] SRL**, avocat [Nume], în baza împuternicirii avocațiale din data de [Nume].2010, emisă de uniunea Națională a Barourilor din România – Baroul Bihor, lipsă fiind recurenta pârâtă **Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor – Activitatea de Inspecție Fiscală – Serviciul de Inspecție Fiscală** și intimata pârâtă **Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice – Serviciul Soluționare Contestații**.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, învederându-se instanței că recursul se află la primul termen de judecată în recurs, este scutit de plata taxelor judiciare de timbru, s-a solicitat judecarea cauzei și în lipsa părților, conform art.242 alin.2 Cod procedură civilă, după care:

Reprezentanta intimatei reclamante depune la dosar întâmpinare în două exemplare și dovada cheltuielilor de judecată, respectiv chitanța nr. [Nume].2010 și factura nr. [Nume].2010, reprezentând onorariu avocațial.

Instanța, apreciază întâmpinarea depusă la dosar de către reprezentanta intimatei reclamante, ca fiind concluzii scrise.

Reprezentanta intimatei reclamante solicită respingerea recursului declarat în cauză și menținerea ca temeinică și legală a hotărârii instanței de fond, cu cheltuieli de judecată.

Reprezentanta intimetei reclamante precizează că prin motivele de recurs nu se aduc critici concrete instanței de fond, reiterându-se numai motivele invocate cu ocazia judecării în fond a dosarului.

**CURTEA DE APEL
DELIBERÂND:**

Asupra recursului în contencios administrativ de față, constată următoarele:

Prin sentința nr. 22/1.06.2010, Tribunalul Bihor admis acțiunea formulată de reclamanta SC Total Distribution Group Bihor SRL, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală A Finanțelor Publice Bihor și, în consecință a dispus anularea Deciziei de impunere nr. 22/09.06.2009, a Raportului de inspecție fiscală nr. 2070/09.06.2009 și a Deciziei nr. 132/09.06.2009.

A obligat pârâta la plata, în favoarea reclamantei, a sumei de 1.789,30 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că, prin Decizia de impunere nr. 22/09.06.2009, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. 2070/09.06.2009, s-a impus în sarcina reclamantei SC Total Distribution Group Bihor SRL obligații de plată la bugetul de stat în sumă totală de 1.789,30 lei, reprezentând 21.700 lei impozit pe profit, 1.589 lei taxă pe valoare adăugată, 1.000 lei impozit pe venituri din dividende distribuite persoanelor fizice, 1.000 lei majorări de întârziere aferente și 1.000 lei penalități de întârziere.

Împotriva acestor acte administrativ-fiscale, reclamanta a formulat contestație administrativă, care a fost respinsă ca nefondată prin Decizia nr. 22/09.06.2009.

În ceea ce privește impozitul pe profit imputat reclamantei, pârâta, prin actele administrativ-fiscale atacate, a reținut că reclamanta a înregistrat în evidența contabilă pe cheltuieli la 31.12.2007 și respectiv 31.12.2008 și a considerat în mod nelegal ca fiind deductibile fiscale cheltuielile în sumă totală de 1.789,30 lei reprezentând mărfuri lipsă la inventar, mărfuri incinerate și degradate, neavând contracte de asigurare a mărfurilor pentru astfel de situații.

Conform disp.art.19 C.fiscal, „profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile”, iar potrivit art.21 al.4 lit. c din același act normativ, „cheltuielile privind bunurile de natura stocurilor sau activelor corporale constatate lipsă din gestiune ori degradate neimputabile, pentru care nu au fost încheiate contracte de asigurare, precum și taxa pe valoare adăugată aferentă, dacă aceasta este datorată potrivit prevederilor Titlului VI. Nu intră sub incidența acestor prevederi stocurile și mijloacele fixe amortizabile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a altor cauze de forță majoră, în condițiile stabilite prin norme”.

Din totalul sumei de 1.789,30 lei, 31.700 lei reprezintă marfă lipsă la inventar neimputabilă, 89.006 lei marfă incinerată și 13.950 lei marfă degradată.

Pe considerentul că reclamanta nu ar fi încheiat contracte privind asigurarea mărfurilor pentru situații precum uzarea, degradarea sau constatarea lipsei acestora,

având contracte de asigurare a mărfurilor pentru daune cu totul altele decât cele care s-au produs, și nu pentru situațiile de degradare sau lipsa unor mărfuri care nu pot fi imputate, organele fiscale au constatat că nu sunt incidente dispozițiile art.21 al.4 lit.c C.fiscal. Ori, din examinarea textului de lege incident în cauză, instanța a constatat că legiuitorul nu a făcut nici un fel de distincție cu privire la tipul de asigurare care ar trebui încheiat pentru ca societatea să considere cheltuielile efectuate pentru bunurile individualizate de textul de lege, ca fiind deductibile. Prin urmare, ținând cont de faptul că reclamanta avea încheiată o asigurare pentru aceste bunuri cu o societate specializată în asigurări, în lipsa unei individualizări a tipului de contract de asigurare necesar prin textul de lege incident în cauză, instanța a constatat că suma de ..... lei este deductibilă fiscal, considerente pentru care impozitul pe profit stabilit suplimentar în cuantum de ..... lei și a majorărilor de întârziere aferente în cuantum de 3.299 lei au fost imputate nejustificat și nelegal prin actele administrativ-fiscale atacate.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată, în sumă de ..... lei, imputată reclamantei, instanța a constatat că, în conformitate cu disp. art.128 al.8 C.fiscal, „nu constituie livrare de bunuri: a) bunurile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a unor cauze de forță majoră, precum și bunurile distruse ori furate dovedite legal, astfel cum sunt prevăzute prin norme; b) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate, precum și activele corporale fixe casate în condițiile stabilite prin norme; c) perisabilitățile, în limitele prevăzute prin lege”.

Considerând bunurile degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate ca fiind o operațiune de livrare de bunuri, organul fiscal, în mod eronat, a impus în sarcina reclamantei obligativitatea colectării TVA-ului și pentru aceste mărfuri. Ori, textul de lege mai sus menționat exceptează de la noțiunea de livrare de bunuri asemenea mărfuri. Prin urmare, prin nelivrarea bunurilor în valoare de ..... lei, dovedite ca fiind degradate, societatea reclamantă nu datorează taxă pe valoare adăugată și nici majorările de întârziere aferente.

Față de aceste considerente, instanța a constatat nelegalitatea și netemeinica imputării TVA-ului în cuantum de ..... lei pe seama reclamantei.

În ceea ce privește impozitul pe dividende stabilit suplimentar în cuantum de ..... lei și majorări de întârziere în sumă de ..... lei, instanța a constatat că perioada verificată de către organul fiscal a fost ianuarie 2006 – martie 2009, perioadă în care organul constatator statuează prin raportul de inspecție fiscală că nu s-au repartizat sume pentru dividende. Cu toate aceste mențiuni, organul de inspecție fiscală, prin actele administrativ-fiscale atacate, stabilește că în luna ianuarie a anului 2004 au fost repartizate dividende în sumă de ..... lei, calculându-se și achitându-se impozite pe dividende în sumă de ..... lei. Prin urmare, instanța constată că organul de inspecție fiscală a stabilit în sarcina reclamantei obligații suplimentare de plată aferente unei perioade care nu era supusă verificării. Față de aceste motive și ținând cont că organul de inspecție fiscală, prin însăși raportul de inspecție fiscală întocmit în cauză, a stabilit că pentru perioada verificată societatea reclamantă nu a repartizat sume pentru dividende, așa cum rezultă din pct.3 pag.11 din raportul de inspecție fiscală, imputarea sumei de ..... lei reprezentând impozit pe veniturile din dividendele distribuite este netemeinică și nelegală.

Văzând această stare de fapt și în drept dispozițiile art.21 al.4 pct.c din C.fiscal și art.128 al.8 din același act normativ, instanța a admis ca fondată acțiunea formulată și, pe cale de consecință, a dispus anularea Deciziei de impunere nr. 1009/06.2009, a Raportului de inspecție fiscală nr. 74070/06.2009, care a stat la baza emiterii deciziei de impunere, precum și a Deciziei nr. 2/04.2009, prin care a fost soluționată contestația administrativă formulată de reclamantă împotriva actelor administrativ-fiscale atacate.

Ca o consecință a admiterii acțiunii, prin prisma disp.art.274 C.pr.civ., a obligat pârâta la plata în favoarea reclamantei, a sumei de 57.30 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxă de timbru, timbru judiciar și onorariu de avocat.

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal, a formulat recurs recurenta pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor, solicitând admiterea recursului și modificarea sentinței recurate, în sensul respingerii acțiunii ca neîntemeiată.

În motivarea recursului, recurenta pârâtă a considerat că sentința pronunțată de instanța de fond este netemeinică și nelegală.

Astfel, conform dispozițiilor art.21 alin.4 și art.19 alin.1 Cod fiscal, reclamanta avea dreptul să înregistreze ca și cheltuieli deductibile fiscal valoarea mărfurilor constatate lipsă din gestiuni, degradate, etc., doar în cazul în care ar fi încheiat contracte privind asigurarea mărfurilor, condiție neîndeplinită de către contestatoare pentru situații precum uzarea, degradarea sau constatarea lipsei acestora.

Referitor la susținerea reclamantei că ar fi prezentat organelor de inspecție fiscală contracte de asigurare a mărfurilor pentru cazuri de furturi, incendii sau pentru transport, precizează că aceasta este irelevantă, deoarece faptul că reclamanta are încheiate contracte de asigurare a mărfurilor pentru anumite daune, cu totul altele decât cele care s-au produs și nu pentru situațiile de degradare sau lipsa unor mărfuri care nu pot fi imputate, nu poate justifica deducerea cheltuielilor privind mărfurile în cauză, nefiind realizate venituri aferente de despăgubiri în acest sens. De altfel, nu s-a făcut dovada că reclamanta ar fi informat societățile de asigurări despre procedura daunelor, că ar fi fost întocmit vreun dosar de daune, sau că ar a încasat sau urmează să încaseze sume din despăgubiri.

Astfel, consideră că în mod legal organele de inspecție fiscală au procedat la recalcularea profitului impozabil pe anii 2007 și 2008, stabilind în sarcina reclamantei un impozit pe profit de plată în sumă de 21.751 lei.

Referitor la TVA-ul de plată în sumă de 2601 lei stabilit în sarcina reclamantei, s-a constatat că la data de 31.12.2008, reclamanta avea înregistrată în evidența contabilă o diferență de cheltuieli cu mărfuri degradate în sumă de 13.950 lei, neimputate, care nu a fost luată în calcul la determinarea profitului impozabil la acea dată și pentru care nu a colectat taxa pe valoarea adăugată aferent.

Prin urmare, pentru mărfurile degradate în valoare de 13.950 lei pentru care reclamanta nu a îndeplinit cumulativ prevederile art.128 alin.4 lit. d, alin.8 lit. a, b, c, art.156 alin.1 lit. a și c din Codul Fiscal, pct.6 alin.9 din Normele metodologice de aplicare a acestora aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004 și art.128 alin.8 lit. b din Codul fiscal și nu a prezentat dovada că aceste bunuri au fost distruse, nemaiputând fi valorificate, descărcarea din gestiune prin înregistrarea lor

pe cheltuieli este o operațiune asimilată unei livrări de bunuri cu plată, pentru care reclamanta avea obligația de a colecta și de a plăti taxa pe valoarea adăugată aferentă în sumă de 2351 lei.

Cu privire la impozitul în sumă de 2742 lei pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice, potrivit constatărilor organelor de inspecție fiscală, recurenta a reținut că în anul 2004 reclamanta a repartizat dividende brute de plată în sumă de 10.105 lei (la data de 31.03.2009 având în sold neridicate dividende în sumă de 4.363 lei) pentru care a calculat, achitat și declarat la organul fiscal un impozit în sumă de doar 1333 lei.

Astfel, având în vedere prevederile art.71 alin.1 Cod fiscal, reclamanta avea obligația impunerii sumei de 10.105 lei distribuită ca dividende de plată a asociațiilor persoane fizice prin aplicarea cotei de 5% în vederea stabilirii impozitului pe dividende datorat bugetului de stat, rezultând astfel un impozit de plată în sumă de 505 lei.

Așadar, întrucât reclamanta a calculat și achitat un impozit pe dividende în sumă de numai 1333 lei, rezultă că organele de inspecție fiscală în mod corect au stabilit diferența suplimentară de impozit de plată în sumă de 372 lei.

Față de susținerea că nu ar datora impozitul pe dividende în sumă de 372 lei și nici accesoriile aferente, precizează că aceasta nu este relevantă nefiind de natură să înlăture obligația reclamantei, de a plăti bugetului de stat impozitul stabilit suplimentar de către organele de control, în condițiile în care acestea nu au calculat și declarat corect impozitul datorat și nu face dovada plății acestuia, iar în ceea ce privește perioada aceasta a fost extinsă pentru impozitul pe dividende pe perioada de prescripție, până la luna ianuarie 2004, în urma analizei componenței soldului contului 457 „ Dividende” din balanțele contabile, inclusiv cea pe luna martie 2009, în conformitate cu prevederile art.98 din Cod procedură civilă, republicată cu modificările și completările ulterioare.

În cea ce privește accesoriile aferente, obligațiile fiscale stabilite suplimentar, menționează că acestea au fost calculate conform dispozițiilor în vigoare la data respectivă.

Prin întâmpinare formulată în cauză, intimata reclamantă SC Total Distribuție SRL, a solicitat respingerea recursului și menținerea hotărârii instanței de fond, cu cheltuieli de judecată.

În apărare, intimata a arătat că instanța de fond a analizat temeinic întregul probatoriu administrat în cauză și a interpretat în mod corect legislația aplicabilă în speță.

A mai arătat că, ținând cont de faptul că a încheiat contracte de asigurări cu societăți de asigurare, efectuând cheltuieli cu asigurările, se justifică ca aceste cheltuieli în cuantum de 335.946 lei sunt deductibile la calculul impozitului pe profit.

Mai mult, în HG nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, art.21 alin.4 punct 41 se precizează că „ cheltuielile cu bunurile de natura stocurilor sau a activelor corporale constatate, lipsa din gestiune sau degradate și neimputabile, inclusiv taxa pe valoare adăugată aferentă, după caz, pentru care s-au încheiat contracte de asigurare, nu intră sub incidența prevederilor art.21 alin.4 lit. c din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.”

Pe de altă parte, a precizat că legea nu face nici un fel de distincție cu privire la tipul de asigurare care ar trebui încheiat pentru ca societatea să considere cheltuielile efectuate pentru bunuri, ca fiind deductibile. Așadar, atâta vreme cât societatea are încheiată o asigurare asupra acestor bunuri, se impune a se admite contestația sa, raționamentul folosit de pârâtă fiind subiectiv și imparțial.

Referitor la TVA, a precizat că societatea nu a făcut livrări de bunuri așa cum prevede art.128 alin.1, ci aceasta marfă degradată se încadrează la art.128 alin.8 și la pct.6 alin.9 din HG 44/2004 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, prin urmare nu datorează taxa pe valoare adăugată și nici majorări de întârziere.

Referitor la impozitul pe dividende a precizat că instanța de fond în mod corect a reținut că în raportul de inspecție fiscală la pct.3 pag.11, se menționează de către organele de control că perioada verificată este ianuarie 2006-martie 2009 și că în această perioadă nu s-au repartizat sume la dividende.

Astfel, consideră că acest impozit de dividende calculat de organul de control în sumă de 1052 lei și majorările de întârziere de 1697 lei nu se datorează, deoarece așa cum arată și organul de control la acest impozit în perioada supusă inspecției fiscale 01.01.2006-31.03.2009 nu s-au repartizat dividende și mai mult în anexa 3 la Raportul de inspecție fiscală și în Decizia de impunere nr. se precizează că s-au calculat majorări de întârziere datorate pentru neplăți la termen a impozitului pe dividende, stabilit suplimentar în perioada ianuarie 2006-martie 2009 și nu pe perioada 01.01.2004 până în martie 2009.

Mai mult, a învederat că afirmația organului de control din raportul de inspecție fiscală de la pag.11 „conform balanței de verificare de la 31.03.2009 și a evidenței fiscale, rezultă că societatea verificată figurează cu următoarele obligații față de bugetul general consolidate în ceea ce privește această obligație de 1052 lei impozit pe dividende; 1697 lei accesorii aferente”, nu este adevărată, întrucât aceste sume nu puteau fi cuprinse în balanța de verificare la 31.03.2009, aceasta fiind încheiată înainte de începerea controlului, iar sumele au fost stabilite la finalizarea inspecției fiscale. Astfel, la capitolul IV din Raport se precizează că, constatările provin din perioada 2007-2008, motiv pentru care inspecția fiscală nu s-a extins și în perioada 2004-2005, ceea ce nu este adevărat, impozitul pe dividende verificându-se din 01.01.2004 până la 31.03.2009.

În concluzie, a precizat că nu consideră legală motivarea pârâtei prin care arată de fapt că, controlul s-ar fi extins și asupra anului 2004, deoarece acest lucru trebuia precizat în cuprinsul raportului și nu completat ad hoc fără nici un fel de explicație și procedură legală.

În drept, a invocat prevederile art.115 Cod procedură civilă, legea nr.554/2004 și toate textele legale invocate în cuprinsul întâmpinării.

Examinând hotărârea recurată, atât prin prisma criticilor formulate, cât și sub toate aspectele în baza art.304¹ Cod procedură civilă, instanța apreciază recursul nefondat, motiv pentru care îl va respinge în baza art.312 Cod procedură civilă, pentru următoarele considerente:

În decizia de impunere nr. 499 din 07.03.2009 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr. 3070/07.03.2009 s-a stabilit în sarcina reclamantei intimate obligația de plată la bugetul de stat a sumei totale de 30005 lei reprezentând 1052

lei impozit pe profit, 2051 lei TVA majorări de întârziere aferente, 1052 lei impozit pe veniturile din dividende distribuite, 13264 lei majorări de întârziere aferent și 87 lei penalități de întârziere.

Potrivit deciziei nr. 22 din 08.09.2009, Direcția Generală a Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală a respins contestația intimetei reclamante SC [redacted] SRL Oradea, ca neîntemeiată.

Împotriva actelor administrativ fiscale amintite, reclamanta intimată a formulat acțiune în contencios administrativ soluționată favorabil în favoarea celei din urmă, prin sentința ce formează obiectul prezentului recurs.

Observațiile recurenteii legate de netemeinicia sentinței tribunalului nu vor putea fi primite.

Astfel, în privința impozitului pe profit stabilit de către recurenta pârâtă, întrucât intimata reclamantă a impozitat pe cheltuială și a dedus la calculul profitului impozabil contravaloarea mărfurilor constatate lipsă la inventar, degradate sau incinerate, neavând în acest sens contracte de asigurare, pe bună dreptate prima instanță a considerat deductibilă fiscal suma de [redacted] lei.

Câtă vreme reclamanta intimată a încheiat contracte de asigurare de bunuri, conform înscrisurilor de la filele 82-85 și 88-91 din dosarul tribunalului, sunt incidente contrar susținerilor recurenteii, dispozițiile art.21 alin.4 lit. c din Codul fiscal, care nu disting cu privire al tipul de asigurare ce trebuie încheiată, așa încât acolo unde legea nu distinge, nici noi nu putem distinge.

De asemenea, neîntemeiat organul fiscal a impus în sarcina reclamantei intimete obligativitatea colectării TVA pentru mărfurile în sumă de 13.950 lei, degradate calitativ.

Potrivit art.128 alin.8 lit. b din Codul fiscal, nu constituie livrare de bunuri, bunurile de natura stocurilor degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate.

Punctul 6 alin.9 din HG 44/2004 pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 reglementează că: „ În sensul art.128 alin.8 lit. b din Codul fiscal nu constituie livrare de bunuri cu plată, bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: a) bunurile nu sunt imputabile; b) degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente; c) se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic.

În ciuda susținerilor recurenteii, intimata a depus al dosarul de fond, filele 67-71, procesul verbal de recepție și distrugere deșeuri, facturi prin care s-a achitat contravaloarea serviciilor și formulare de expediție și transport.

În concluzie, tribunalul în mod just a apreciat nelegalitatea și netemeinicia imputării TVA-ului în cuantum de [redacted] lei pe seama reclamantei.

Organul fiscal netemeinic și nelegal a stabilit și impozitul pe dividende, în sumă de 1052 lei datorat de societate suplimentar.

Deși prin actele administrativ fiscale atacate se arată că în luna ianuarie 2004 au fost repartizate dividende de către intimată în cuantum de [redacted] lei, perioada verificată de organul fiscal a fost ianuarie 2006 - martie 2009.

Chiar dacă potrivit art.98 alin.3 din OUG 92/2003, inspecția fiscală se poate extinde pe principiului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale, din raportul de inspecție fiscală nu reiese că acest control s-ar fi extins, iar potrivit art.101 alin.2 lit. c din același act normativ, avizul de inspecție fiscală ce se

comunică contribuabilului trebuie să cuprindă obligațiile fiscale și perioada ce urmează a fi supusă inspecției fiscale.

Așadar, din moment ce obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal în sarcina societății intimată nu sunt datorate de aceasta din urmă, întrucât sunt nelegale, nici accesoriile reprezentând majorări de întârziere și penalități nu pot fi reținute în sarcina contribuabilului.

Prin urmare, observațiile recurente fiind neîntemeiate, recursul va fi respins.

În baza art.274 Cod procedură civilă, instanța va obliga recurenta să plătească intimății cheltuieli de judecată în recurs în cuantum de lei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

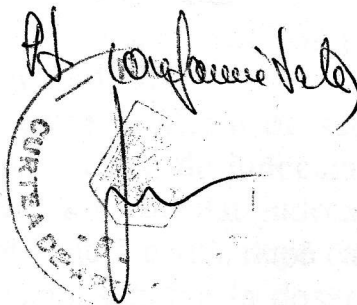
Respinge ca nefondat recursul declarat de recurenta pârâtă *Agencia Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor – Activitatea de Inspecție Fiscală – Serviciul de Inspecție Fiscală* cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir, nr.2 B, județul Bihor, în contradictoriu cu intimata reclamantă SC *[denunțată] Bihor SRL* cu sediul în str. *[denunțată]*, nr. *[denunțată]* județul Bihor și cu intimata pârâtă *Agencia Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice – Serviciul Soluționare Contestații* cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir, nr.2 B, județul Bihor, împotriva Sentinței nr. *[denunțată]*/ *[denunțată]*.2010, pronunțată de Tribunalul Bihor, pe care o menține în totul.

Obligă partea recurentă să plătească părții intimată suma de lei, cheltuieli de judecată în recurs.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din, *[denunțată]* 2010.

PREȘEDINTE   JUDECĂTOR   JUDECĂTOR   GREFIER

The image shows a handwritten signature in black ink over a circular official stamp. The stamp contains the text 'CURTEA DE JUSTIȚIE BIHOR' around the perimeter. The signature appears to be 'A. [denunțată]'. The text 'conform [denunțată]' is written above the signature.

Red. dec. *[denunțată]*

Jud. fond *[denunțată]*

Tehnored. T.A. *[denunțată]* 2010/5 ex.

Emis 3 comunicări – predate la expediție

1. recurenta pârâtă *Agencia Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor – Activitatea de Inspecție Fiscală – Serviciul de Inspecție Fiscală* cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir, nr.2 B, județul Bihor,

2. intimata reclamantă SC *[denunțată] SRL* cu sediul în *[denunțată]*, str. *[denunțată]*, nr. *[denunțată]*

3. intimata pârâtă *Agencia Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice – Serviciul Soluționare Contestații* cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir, nr.2 B, județul Bihor,